तमश्रुनेत्रावरणं प्रमृज्यसीताविलापाद्विरताव सर्गः १४
वन्दे। तस्यै मुनिर्दोहदलिङ्गदर्शी दत्वा सुपुत्राशि
षमित्युवाच॥ ७१॥ जाने विसृष्टां प्रणिधानत
स्त्वां मिथ्यापवादक्षुभितेन भर्त्रा। तन्माव्यथि
ष्ठा विषयान्तरस्थं प्राप्तासिवैदेहि पितुर्निकेतम्
॥ ७२॥ उत्खातलोकत्रयकण्टकेपिसत्यप्रतिज्ञेप्यवि
कत्थनेपि। त्वांप्रत्यकस्मात्कलुषप्रवृत्तावस्त्येवमन्यु
र्भरताग्रजेमे॥ ७३॥

तमिति। सीता नेत्रस्य आवरण माच्छादकमश्रु प्रमृज्य
निरस्य विलापाद्विरता सती तं मुनिंववन्दे दोहदस्य गर्भस्य
लिङ्गं चिह्नन्तद्दर्शी मुनिस्तस्यै सुपुत्रा इति आशिषंदत्वा इति
वक्ष्यमाण मुवाच॥७१॥ जाने इति। हे वैदेहि अहंप्रणिधानात्
ध्यानात् त्वां मिथ्यापवादेन क्षुभितः तेन भर्त्रा विसृष्टां त्यक्तां
जाने विषयान्तरस्थं देशान्तरे वर्त्तमानं पितुर्जनकस्यनिकेतं
गृहं प्राप्तासि तत्तस्मात् माव्यथिष्ठाः शोकंकुरु भर्त्रात्यक्तानां
पितृगृहवासउचितइतिभावः॥७२॥ उत्खातेति। त्वां प्रतिअक
स्मादकारणात् कलुषप्रवृत्तौ निन्दितव्यापारे त्यागरूपेभर
ताग्रजे रामे ममन्युः क्रोधः अस्त्येव किं० भं उत्खातोनिष्कासितो
हतोलोकत्रयस्य कण्टकः कण्टकवत् दुःखजनको रावणादि
र्येन तस्मिन् पुं किं० भं सत्याप्रतिज्ञायस्य तस्मिन् पु० किं० भं
नविकत्थनमात्मस्तुतिर्यस्यतस्मिन्॥ ७३॥